

DIRECȚIA AGENT GUVERNAMENTAL

L1/32565 R/ AG /1

17 aprilie 2019

Referitor Dosar nr. 642E/2019**Stimate Domnule Președinte Valer Dorneanu,**

Am onoarea de a mă adresa domniei voastre prin prezentul:

AMICUS CURIAE

privind cererea de soluționare a unui conflict juridic de natură constituțională ce formează obiectul dosarului nr. 642E/2019, având ca obiect sesizarea Curții Constituționale formulată de reprezentantul legal al Camerei Deputaților cu privire la existența unui conflict juridic de natură constituțională generat de Înalta Curte de Casație și Justiție *ce constă în refuzul celei urmă autorități de a aplica o lege adoptată de Parlament și substituirea, în acest mod, autorității legiuitorale prin neconstituirea, în cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de completuri de judecată specializate pentru judecarea în prima instanță a infracțiunilor de corupție și a infracțiunilor asimilate, prevăzute de Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a infracțiunilor asimilate, de la data modificării art. 29 alin. 1) din Legea nr. 161/2003, privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea deminităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și până în prezent.*

**Domnului Valer Dorneanu
Președinte
Curtea Constituțională a României**

Fax (40-21) 414.21.18

ccr@ccr.ro

Aleea Alexandru nr 31, Sector 1
011822 București, România
Tel.: +4 021 431 1347 Fax +4 021 319 2229
Email: vioral.mocanu@mae.ro day@mae.ro
Web: www.mae.ro

Nesecret

prin care facem în mod expres următoarele precizări:

Agentul Guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în virtutea atribuțiilor legale prevăzute de disp. art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999, în considerarea misiunii sale de a apăra interesele Statului Român în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, deziderat în atingerea căruia este obligat să uzeze de toate părghiiile legale și instituționale pe plan intern în vederea prevenirii unor eventuale soluții de condamnare, înțelege să formuleze prezentul punct de vedere cu privire la conflictul juridic natură constituțională mai sus menționat cu rugămintea respectuoasă de a fi avut în vedere la momentul soluționării.

Astfel, dat fiind impactul major al chestiunii analizate asupra litigiilor potențiale în care Statul Roman, în materia dedusă judecății în cadrul contenciosului constituțional, ar putea avea calitatea de părăt în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (potrivit informațiilor conferite de reprezentantul Înaltei Curți de Casatie și Justiție, un număr de aproximativ 170 de hotărâri) apreciem că exprimarea unui punct de vedere este imperativ necesară, făcând parte din categoria diligențelor stabilite de legiuitorul național în sarcina Agentului Guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului în vederea asigurării respectării Convenției pe care România a ratificat-o prin Legea cu nr.30/1994.

Totodată, Agentul Guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului cunoaște și subliniază faptul că, din punct de vedere procedural, nu are calitatea de intervenient (parte) în acest contencios constituțional, prin urmare, formulează și vă înaintează spre analiză prezentul amicus curiae, instituție juridică distinctă de cea a intervenției și care este recunoscută de instanțele din sistemele de drept de tip common law, inclusiv de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Prin amicus curiae se permite persoanelor calificate într-un anumit domeniu să participe la procedură, observațiile fiind de natură să sprijine soluționarea corectă a cauzei, în acest sens fiind chiar jurisprudența constantă a Curții Constituționale a României în materia admisibilității memorilor / observațiilor / punctelor de vedere formulate sub forma de amicus curiae și examinării acestora alături de cererile părților cauzei; în consecință, nu vom mai face trimiteri la propria jurisprudență a Curții, de natură a confieri un caracter redundant referințelor noastre.

Sub aspectul admisibilității cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională formulată de reprezentantul legal al Camerei Deputaților

Cererea formulată de vicepreședintele Camerei Deputaților, domnul deputat Florin Iordache, în calitate de persoană căreia i-au fost delegate, în perioada 16-24 martie 2019, toate atribuțiile ce revin Președintelui Camerei Deputaților, așa cum rezultă din Decizia nr. 2 din 16 martie 2019 publicată în Monitorul Oficial nr. 212 din 18 martie 2019 este admisibilă având în vedere argumentele pe care le vom dezvolta în continuare.

În conformitate cu disp. art. 146 lit. e) din Constituția României, Președintele Camerei Deputaților are prerogativă instituțională de a sesiza Curtea Constituțională a României. Corelativ, aceasta prerogativă este prevazută de dispozițiile art. 34 lit. e) din Regulamentul Camerei Deputaților. Subsecvent, în conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. 1) din Regulament, Vicepreședinții îndeplinesc toate atribuțiile încredințate de Președintele Camerei Deputaților, fără a fi realizată o departajare, ierarhizare sau excludere *de plano* a uneia dintre aceste atribuții. În această situație dedusă judecății în contencios constitutional, sub aspectul admisibilității, nu este incident un mandat limitat, ce ar fi presupus ca în conținutul Deciziei nr. 2/2019 să fie specificate fie atribuțiile care intră sub puterea mandatului, fie cele care se exclud, ci un mandat total. În consecință, instituția delegării operează *de facto* și *de jure*, persoana mandată în acest sens, și anume Vicepreședintele Camerei Deputaților, nefiind restricționată decât de voința exprimată de mandant, Președintele Camerei Deputaților. Analizând cuprinsul Deciziei nr. 2/2019 se poate observa, astăzi, că delegarea operează în favoarea Vicepreședintelui pentru toate atributiile legale ce revin Președintelui Camerei Deputaților, în perioada menționată, fără a fi stabilite limitări decizionale și de reprezentare. În consecință, acesta este obligat să-și exercite și să își asume rolul Constituțional al plenitudinii atribuțiilor ce i-au fost conferite.

În acest context este de subliniat că trebuie să fie analizată legitimitatea, respectiv admisibilitatea sesizării Curții Constituționale în raport cu identitatea Instituției / Autorității publice care declanșează activitatea contenciosului constituțional, nu în raport de identitatea persoanei fizice care reprezintă aceasta Instituție, cu drepturi depline, prin mandat acordat în acest sens.

Apreciem că Decizia Curții Constituționale nr. 538/2018 invocată de către Înalta Curte de Casătie și Justiție în susținerea exceptiei indamisibilității prezentei cereri nu își găsește

aplicabilitatea în speță de față, invocarea ei fiind realizată în mod formal, cu unicul scop de a fi antamată o falsă problemă, pentru dezinformarea opiniei publice, dată fiind notorietatea și caracterul presupus al înaltului nivel de calificare de care se bucură reprezentanții Înaltei Curți de Casătie și Justiție. Spunem acest lucru deoarece, în realitate, considerentele acestei Decizii, demonstrează opusul tezei invocate, în sensul că delegarea de atribuții, ca instituție juridică de natură a asigura, temporar, continuitatea în activitatea operativă și decizională a unei entități publice, cu scopul de a fi evitate blocajele, este o activitate legitimă, validă și, evident, legală. Astfel, este de observat ca prin Decizia nr. 538/2018, Curtea Constituțională a respins cererea formulată de Președintele României și a constatat că nu există conflict juridic de natură constituțională între Premierul României, pe de o parte, și Președintele României, pe de altă parte, în legătură cu emiterea de către Premier a Deciziei nr. 247/2018 pentru exercitarea unor atribuții, argumentele logico-factuale și juridice avute în vedere de Curtea Constituțională demonstrând, prin analogie, admisibilitatea prezentei cereri formulate în baza mandatului conferit prin Decizia cu nr. 2/2019 ce vizează delegarea atribuțiilor:

“80. Or, în speță de față, nu se poate pune problema riscului creării unei situații de instabilitate sau întrerupere a activității guvernamentale, prin absența prim-ministrului de la coordonarea și conducerea, în mod direct, a activității Guvernului pentru o perioadă de 8 zile (6—13 august 2018). Dimpotrivă, Decizia este emisă cu intenția evidentă de a asigura continuitatea în aceleași condiții a activităților specifice Guvernului, prin delegarea atribuțiilor cu caracter operativ unui viceprim-ministru. Prin urmare, nici ipoteza cuprinsă în art.107 alin.(3) fraza întâi, ultima teză — „până la formarea nouului Guvern” — nu își găsește aplicarea în cazul de față.

81. În concluzie, Curtea constată că situația de drept și de fapt exprimată prin Decizia nr.247/2018 a prim-ministrului României nu corespunde ipotezei instituite de lege în cadrul constituut la art.107 alin.(3) din Legea fundamentală, de vreme ce aceasta nu poate fi caracterizată drept o „imposibilitate de exercitare a atribuțiilor” ce configuraază mandatul prim-ministrului, deoarece: a) lipsește elementul de obiectivitate, de veridicitate și de insurmontabilitate specific imposibilității de exercitare a atribuțiilor; b) competența atribuită prin actul prim-ministrului nu este una plenară, totală (ca în cazul prim-ministrului interimar desemnat prin decret al Președintelui), ci una partajată, limitată doar la acele atribuții ale prim-ministrului privind conducerea operativă a activității Guvernului; c) elementul temporal al pretinsei imposibilități este clar și de la bun început strict determinat în decizia prim-ministrului, fiind, în mod concret, limitat

la 8 zile; d) Impunărilile de fapt și de drept ce au generat emisarea Deciziei nr.247/2018 nu pot constitui sprijin valabil pentru instituirea interzisului guvern-ministrului, veche ca scop final și menajat formulara mandatului Guvern. Prin urmare, art. 107 alin.(3) din Constituție nu poate fi încadrat în cazuri.

42. Întrucât nu sunt întrunite condițiile art. 1187 alin.(2) din Legea finanțării cu priveț la starea de împovărtare a prim-ministrului de-a jî exerțate atribuție, nu poate fi reținută nici critica autorității securității referitoare la „problemele” prim-ministrului de-a jî legătura pe Președinte cu privire la împovărtarea în care acesta se află. Astfel, prim-ministrul nu va avea întărirea de împovărtare care să necesite înacordarea Președintelui în scopul înșinerii președirii unei funcții sau a unui prim-ministrat interimar, în conformitate cu art. 1187 alin.(2) din Constituție.

83. De altfel, Cartea obiectivă că Declinie nr. 247/2018 se bucură în practică de un număr semnificativ de documente care demonstrează faptul că, în decursul anilor, guvernatorul BNR și-a exercitat funcții în proceduri similare ce privesc la delegarea atribuțiilor prim-ministrului proiectelor concesionare operaționale și antrenajul Guvernului Băsescu. Astfel, în perioada decembrie 2011 – august 2017, prim-ministrații au emis în total 7 decreti similare ca celelalte din Declinie nr. 247/2018. Acești 7 decreturi de guvernatorat, cu date mai puține să mențină modul de desfășurare a Curții Constituționale pentru utilizarea unei cenzuri de contestare a unei clasificări, sunt de natură constitucională.

34. Prezintă prezentările în materie este de către cei constanți, în numărul său, în perioada decembrie 1999 — iunie 2014 pe cîte unul, și cărți de decizie ale Președintelui statului pentru desemnarea unui membru al Consiliului de prietenie întreținut, în termen acordat cărării fizice după decizia prezidențială privind noua Guvern, ca o singură excepție, respectiv Decretul nr.565/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.445 din 22 iunie 2015, privind acordarea a cărării de prietenie întreținute Președintelui, prin care informează că prezintă la decizie cărări de stabilitate, ca să constituie motiv de imposibilitate a exercitării atribuțiilor. Această cerere nu fugă și de drept este, însă, cu modul diferit de cel cum a justificat

WWV Legile privind exercitarea puterii de guvernare și legile privind exercitarea puterii de a numi și a desemna ministrul de interne și altii, precum și legile privind exercitarea puterii de a numi și a desemna alti membri ai Guvernului, sunt legile care determină modul în care Guvernul este format și funcționează. Aceste legi sunt legile privind exercitarea puterii de a numi și a desemna ministrul de interne și altii, precum și legile privind exercitarea puterii de a numi și a desemna alti membri ai Guvernului, sunt legile care determină modul în care Guvernul este format și funcționează.

trebuie să se schimbe în funcțional și să se văză nu ca alt militare (Austria, Bulgaria, Croația, Estonia, Finlanda, Grecia, Irlanda, Italia, Letonia, Polonia, Portugalia, Slovacia, Slovenia, Spania, Suedia).

(d) Prohibition against Name Registration

Mr. Drăghici consideră că în judecătării și urmării ale faptelor, Cortei constituționale îi recomandă, în consecință, Reprez. că, nefolosind mijloacele tehnice comunicațional președintei Republicii, menționate în art. 175 alin.(2) din Constituție, nu a existat nici oportunitatea creșterii prealabilei conflictelor de interesuri între instanțele Consiliului constituțional și Cortei Constituționale pe cale juridică, în ceea ce privește extinderea unor exerciții jurisdicției de autoritate constitucțională și controlul constituționalizării legilor. În continuare, în cadrul prezentării unei liste de recomandări, Cortei Constituționale îi recomandă Consiliului constituțional să nu revină la același argument, căci acesta nu este posibil.

Stăt. expertului șefului unității de securitate a comunității parohiale de măcelării comunității românești de pe teritoriul județului Constanța.

Cu privire la cenzura care s-a bucurat de suportul Disponibilității nr. 64/2019 astfel pe opere autorizate pe măsură. Cortei Constituționale au venit în scena evoluția unei cenzuri juridice de natură reconstituțională într-o liniște creșă de Cenzură și Justiție, pe de o parte, și pe de altă parte, Parlamentului României, în care Sistemul Cortei de Cenzură și Justiție până în momentul actual nu a răspuns din ce în ce mai multe incidențe, în evoluția legislativă a acestora, pentru ameliorarea argintierii.

Timpul unui 29 ani, își dă Legile 78/2008 pentru prevenirea, desigurarea și menținerea siguranței de securitate. În varianță se modifică prin Legea 161/2013 privind noile măsuri pentru asigurarea transparenței în activitățile administrației publice, a funcționarilor publici și în mediu de afaceri, prevenirea și menținerea securității, precum și în tutela judecătorilor, consilierilor judecătorilor și procurorilor, în ceea ce privește prevenirea, desigurarea și menținerea siguranței de securitate.

ca legiuitorul să creeze o derogare expresă în raport de judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casătie și Justiție.

Această dispozitie legală este în vigoare și la data prezentei, nu a fost abrogată expres sau tacit până în acest moment și, asa cum vom arata, nici nu a căzut în desuetudine, voința legiuitorului păstrându-și caracterul imperativ și de actualitate, indiferent de succesiunea modificărilor intervenite cu privire la legislația conexă.

În acest sens, prezintă un interes deosebit modificările operate cu privire la conținutul art. 28 alin. 5) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002, prin intermediul Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2004, respectiv prin intermediul Legii nr. 601/2004 pentru aprobarea Ordonanței de Urgență nr. 24/2004.

Suplimentar, trebuie verificat în ce măsură abrogarea dispozițiilor art. 28 alin. 5) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002, în forma adoptată prin Legea nr. 601/2004, prin intermediul Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 27/2006, a fost de natură a reconfigura problematica completurilor specializate în judecarea infracțiunilor de corupție, în sensul înălțării obligației legale de constituire a lor.

Apreciem că normele juridice mai sus menționate nu sunt de natură a înălțării sau imixtionă cu privire la caracterul irefragabil al necesității instituirii completurilor specializate *defiște* de legiuitor în cadrul art. 29 alin. 1) din Legea 78/2000, în varianta sa modificată prin Legea nr. 161/2003.

Analizând conținutul dispozițiilor art. 28 alin. 5) din O.U.G. 43/2002 se poate observa faptul că acestea instituie norme general valabile de salarizare, respectiv procente de suplimentare a indemnizațiilor de încadrare brute lunare. ACESTE NORME JURIDICE NU SUNT DE NATURĂ A INSTITUI COMPETENȚE MATERIALE și/sau FUNCȚIONALE ÎN FAVOAREA JUDECĂTORILOR DE LA ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE și NICI NU ATRIBUIE ACESTORA O SPECIALIZARE, PRIN EFECTUL LEGII, ÎN JUDECAREA CAUZELOR PRIVIND INFRACTIUNILE PREVĂZUTE ÎN LEGEA 78/2000. De altfel, examinând corelativ dispozițiile art. 40 alin. 1) din Codul de procedura penală, se poate observa că în materia competenței, Înalta Curte de Casătie și Justiție este preponderent investită legal să judece cauze pe fond în virtutea calității personale a celor implicați în raportul juridic penal, singura excepție stipulată fiind în materia infracțiunii de înalta trădare. Aliniatul 5) din cadrul aceluiași articol specifică în mod expres faptul că această instanță soluționează și *alte cauze anume prevăzute de lege*. În raport de această prevedere, apreciem că legiuitorul, în măsura în care dorea să

nu vor fi modificate în sensul instituirii unei competențe generale a judecătorilor de la Înalta Curte de Cauza și Justiție îl-a soluționat legile de consacriție, ar fi fost obligat să se stipuleze la mod direct, cu prenșarea univocă a intenției sale. Deoarece actul de legitimație nu a făcut redirecționarea spre o momentană finalitate, plăimbându-și, în consecință, efectele normei juridice în vigoare, respectiv art. 29 alin. 1) din Legea 78/2000, în varianta nu modificată prin Legea nr. 161/2003.

De altfel, chiar și adăugind printr-albord că o normă juridică vizând salarizarea se poate fi convenită pe cale de interpretare extensivă în sensul de competență materială, cînd competențele speciale sunt, aşa cum există în mod evident Înalta Curte de Cauza și Justiție, este de observat că același normă juridică a fost expresa abrogată de legislație. Chiar dacă la normă juridică, ce poate fi catalogată, în vîrstă multenamerică de mai multă decenii, ca normă specială, a convenită ca normă generală să împună înfăptuirea competențelor speciale, rezulta că, cînd încheiată prin abrogare efectele normei derogațorii, norma generală să devină normă generală aplicabilă și, în consecință, obligatorie și pentru Înalta Curte de Cauza și Justiție.

Având în vedere perioada temporaliă mai puțină decâtă, precum și că Înalta Curte de Cauza și Justiție nu a respectat dispozițiile art. 29 alin. 1) din Legea 78/2000, în varianta nu modificată prin Legea nr. nr. 161/2003, de la momentul introducerii și până în momentul introducerii în vigoare a Legii nr. nr. 601/2004, respectiv de la data astăzi în vigoare a Ordinului nr. 118/2004 a Guvernului nr. 27/2004 și până în prezent, atunci de natură a cenzura gravitarea majoră și amplioră conflictului constituțional să fie efectuată.

Apreciam că învenirea de către Înalta Curte de Cauza și Justiție a celor două decizii de apără promulgata de către consiliul de judecători din cadrul Înaltei Curți de Cauza și Justiție, precum Decizia nr. 167/2013/174 (Dosar nr. 4321/1/2013) și Decizia nr. 233/12.12.2013 (Dosar nr. 3079/1/2013) privind situația legitime, în ceea ce privește conductă contrară normelor și principiilor constituționale și naționale, nu posă în evidență decât o invocare expresă a unei culpe instituționale și în raport cu care este necesară intervenția Curții Constituționale în vederea revizuirii competențelor de legalitate.

În Cîndrău în dispoziție art. 19 alin. 3) din Legea 204/2004, astfel cum au fost introduse prin art. 215 din Legea 73/2012, în conformitate cu care: "La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Cauza și Justiție, la propunerea prokurorului sau a viceprokurorului acestuia, poate aprinde înfințarea de comisii speciale în cadrul secților Înaltei Curți de Cauza și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărui

secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora", contrar celor menționate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, nu este de natură a institui o conduită generică, arbitrară, în beneficiul acestei instanțe, în sensul de a confieri caracter facultativ și de a nu respecta disp. art. 29 alin. 1) din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în varianta sa modificată prin Legea cu nr. 161/2003. În realitate, interpretând această normă juridică în corelare cu norma generală în vigoare la acel moment, care impune obligativitatea înființării completelor specializate, reiese cu claritate faptul că elementele care țineau de aprecierea Înaltei Curți de Casatie și Justiție și care trebuiau analizate se raportau, pe de o parte, la examinarea încărcăturii de dosare având ca obiect fapte de natura celor prevăzute de Legea 78/2000, aflate pe rolul instanței supreme, pe de altă parte, la necesitatea înființării *unuia sau mai multor* completuri specializate, în funcție de volumul de dosare aflate pe rol și având ca obiect aceste fapte. Este evident că nu legiuitorul putea anticipa, la momentul edictării normei de juridice, gradul de încarcatură al instanțelor în materia infracțiunilor de corupție, acesta fiind un argument obiectiv, dar imprevizibil. Era de datoria instanțelor de judecată, inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție, să verifice acest element, pe baza indicatorilor statistici, și să dispună măsurile necesare în vederea asigurării înființării unui număr suficient de complete specializate. Exprimarea voinței puterii legiuitorului, în sensul obligativității înființării completelor specializate, reprezintă, însă, aspectul imperativ, general valabil la nivel de instanțe judecătoarești, inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție, de la care era prohibit a se deroga.

c) În ceea ce privește legatura indisolubilă între problematica supusă atenției Curții Constituționale și necesitatea identificării și adoptării la nivel național a tuturor măsurilor și remediilor în vederea respectării Convenției Europene a Drepturilor Omului, apreciem că există riscul major al condamnării Statului roman de către Curte, în masura în care sunt perpetuate anumite practici și interpretări contrare literei și spiritului legii, cu atât mai mult cu cât rezultă din informațiile oferite de reprezentanții Înaltei Curți de Casație și Justiție că numarul justițiabilor afectați de acestea este considerabil, fiind vorba de un număr de cca 170 hotărâri. Legalitatea constituirii completelor de judecată este analizată de către de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Curtea/CEDO) din perspectiva articolului 6 (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, care prevede, *inter alia*, că "Orice persoană are

dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. [...]”.

În hotărârea *Guðmundur Andri Ástráðsson împotriva Islandei*, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Curtea/CEDO) la data de 12 martie 2019, în care reclamantul s-a plans de faptul că desemnarea unuia dintre judecătorii curții de apel care i-a soluționat cauza penală nu a fost conformă legislației în vigoare, Curtea a reiterat principiile care guvernează această materie. Astfel, expresia “instanță instituită de lege” reflectă principiul statului de drept, care este inherent sistemului de protecție stabilit de Convenție și de Protocolele sale. Curtea a statuat și în alte cauze, **o instanță care nu este constituită în conformitate cu intențiile legiuitorului nu va avea legitimitatea necesară într-o societate democratică pentru a soluționa dispute legale¹.** Legalitatea unui tribunal se referă nu numai la modul de constituire, organizare și funcționare a instanței, ci și la compunerea completului din fiecare cauză².

“Legea”, în sensul articolului 6 (1) din Convenție, cuprinde legislația care prevede modul de înființare și competența organelor judiciare, precum și orice altă dispoziție din dreptul intern care, dacă este încălcată, ar face ca participarea unuia sau mai multor judecători la examinarea unui caz să fie nelegală³. În plus, noțiunea de “instituită” prevăzută de art. 6 (1) din Convenție presupune, prin natura sa, procesul de numire a judecătorilor din cadrul sistemului judiciar național, care trebuie, conform principiului statului de drept, să fie conform normelor interne în vigoare la momentul de referință.

Mai mult decât atât, conform jurisprudenței constante a Curții, obiectivul principiului instanțelor instituite de lege este acela de a se asigura că organizarea judiciară într-o societate democratică nu este la discreția executivului, ci este stabilită prin legi emanând de la Parlament. De asemenea, organizarea sistemului judiciar nu poate fi lăsată la discreția autorităților judiciare. În acest sens, Curtea a subliniat că cerința ca o instanță să fie instituită de lege este în strânsă legătură cu celelalte două cerințe din articolul 6 (1), respectiv independența și imparțialitatea instanțelor, întrucât toate se trădă prin încrederea pe care, într-o societate democratică, o instanță trebuie să o inspire publicului⁴.

¹ A se vedea, de asemenea, hotărârea *Lavents împotriva Letoniei*, 28 noiembrie 2002.

² A se vedea decizia în cauza *Buscarini împotriva San Marino*, 4 mai 2000, hotărârea în cauza *Richert împotriva Poloniei*, 25 octombrie 2011, decizia *Iwanczuk împotriva Poloniei*, 17 noiembrie 2009.

³ A se vedea, de asemenea, hotărârile *Gorguladzé împotriva Georgiei*, 20 octombrie 2009 și *Pandjikidzé and Others împotriva Georgiei*, 27 octombrie 2009.

⁴ A se vedea și hotărârea Marii Camere a Curții în cauza *Morice împotriva Franței*, 23 aprilie 2015.

În principiu, încălcarea cerinței instituirii instanței prin lege, ca de altfel și a celor privind independența și imparțialitatea instanței, conduce la încălcarea articolului 6 (1) și vătămarea gravă a dreptului la un proces echitabil.

Cu toate acestea, ținând cont de principiul statuat de Curte cu privire la faptul că instanțele naționale sunt principalele în măsură să interpreze dreptul intern, concluziile acestora privind respectarea dispozițiilor legale interne referitoare la constituirea unei instanțe vor fi puse la îndoială de către Curte în situația în care există o încălcare flagrantă a dreptului intern⁵.

Curtea consideră că o încălcare a legislației interne în ceea ce privește stabilirea unei instanțe este flagrantă numai dacă normele încălcate sunt de natură fundamentală și sunt parte integrantă din stabilirea și funcționarea sistemului judiciar. Așadar, conceptul de "încălcare flagrantă a dreptului intern" are în vedere natura și gravitatea încalcării respective. Mai mult, în examinarea de către Curte a existenței unei încălcări flagrante, aceasta va lua în considerare dacă faptele demonstrează că încălcarea normelor legale privind numirea judecătorilor a reprezentat o nerespectare vădită și gravă a legislației aplicabile.

În spăția de față, nesocotirea voinei legiuitorului și încălcarea unei norme juridice imperative aflată în vigoare este de natură să se convertă într-o flagrantă încălcare a dreptului intern, aspect în raport de care vă solicităm să constațați existența unui conflict juridic de natură constituțională și să asigurați un remediu efectiv pe plan intern în acest sens.